

ნ ი ა ნ ბ ი

გერმანული
ბიბლიოთეკა

კოლმეურნი: — დედა — სამშობლოს წინაშე
არ შევირცხვინო პირი მე,
სტალინურ კონსტიტუციის
შემქმნელ მარჯვენის პირი მე.

ნახ. გ. თოიძისა.

29/11 8 49
391

— ენას ვარდი მსურს სასხმელად—მიტქვანს და განმიმარტია, სიტყვა მხის შუქით ნალესი, მჭრელი, ბასრი და სხარტია, თუ არა მქონდეს ფარსადანს—ვით ვაქო დიდი ქარტია და დროშა გამარჯვებისა—ლენინ-სტალინის პარტია?

სად იყო ნახულ-ნასმენი, სხვას კიდევ ვის მოუცია ასე ბრძნული და ნათელი დიადი კონსტიტუცია, რომელმან შევებით აავსო ქაბუკი, თუ მოხუცია? სხვამ არვინ, შექმნა სტალინი—ვის ჩვენთვის მზე მოუცია!

ბრძულად განჭვრიტა ბელადმა ხალხთა სურვილის კვალია, მან აღაძინა უწოდა ძვირფასი კაპიტალია.

ყველას უფლება ეძლევა—კაცია ის თუ ქალია, აირჩიოს და აირჩეს თუ ამის ღირსნი არიან.

უფლება ჩვენში ერთია საბჭოთა მოქალაქისა: თუ ის შვილია ხალხისა, უბღლს არა მქონი ლაქისა, სოციალიზმის ამშენი, ჩამქრობი მტერთა ქრაქისა— არს ქვეყნის ბატონ-პატრონი—განმგები ხალხის საქმისა.

ბავშვობას ტკბილს და ბედნიერს, საამურ სიჭაბუკესა, უზრუნველ მოხუცებას და გმირობა სიჩაუქესა, ყველას ანაჭებს ქარტია, რომლით გზა გაგვიშუქესა—, რა მას ველირსეთ, მყისვე ვსთქვით: დიადი მზე გვაჩუქესა.

— მახლაზ, ახლა დემოკრატი არჩევნები რახან არის სულ ტაინად კენჭს მოგვეცემენ, ნახე მოხდეს რა საბაოი!— სთქვა ყოფილმა, —თუ გავედერი ისე მოვექრა ზაკონები, რომ ჩასტნობა დაეაბრუნო, თან ჩინ მენდალ პავონები.

* * *

— კომუნისტ-უბარტიოთა სტალინურ ბლოკის ალამით, დაიდრენ მილიონები მათ რიცხვს ვით ასწერს კალამი?— გულში ნათელი იმედი და ზრახვა ჰქონდათ ნალამი, მათ გულმხურვალედ უძღვენით ჩვენ მეგობრული სალამი.

ზეიმი ჩადგა ყოველგან, ლხინი ცის თაღსაც სწვდებოდა, იქ საარჩევნო ყუთებთან რაც რომ ამბავი ხდებოდა.— ჯერ ისტორიას არ ახსოვს, ან როგორ ეხსომებოდა, ხალხის ნება და სურვილი ამაყად იჭედებოდა:

ქვეყნის რჩული შვილები, გმირნი სტალინურ წრთობისა, შრომის და მეცნიერების, ბრძოლის და ვაჟკაცობისა, დიად საბჭოთა პარლამენტს ეგზავნებოდა წყობისად — მათ ხალხის გული მიჰქონდათ—მთელი სამშობლოს ნდობისად.

ამ გამარჯვების წლისთავზე, გულს კვლავ ხალხმა უწია, მსურს აღტაცებით შევაქო დიადი კონსტიტუცია, ჩვენთვის ხალისი, სილაღე, სიამე რომ მოუცია.

ფარსადანი.

თავისებური „უღლებები“

(დაუსწრებელი საუბარი № ფაშისტური ქვეყნის მშრომელთან)

— მაშასადამე, რას გვეტყვი შრომის უფლებებზე თქვენთან?

— რა თქმა უნდა. ჩვენ გვაქვს შრომის უფლება ე. წ. კონცბანაკში. ეს უფლება ასე ხორციელდება: პიტლერის ძაღლები მშრომელ ადამიანს კონცბანაკში ამუშავენ დილიდან საღამომდე და საღამოდან დილაძდე. კვება სამაგალითოა: გვახვრებინებენ წვესს, რომელსაც სუნზე ეჩუკობა, რომ შიგ კარტოფილი იყო მოხარშული...

— დასვენების უფლება?

— რაძენიც გნებავთ: მე პირადად უკვე მეხუთე წელიწადია, ვისვენებ: ღამეებს ვატარებ ღია ცის ქვეშ და სავსებით უსასყიდლოთ ვიკვებები ჰაეოთ, რომელიც მოწამულია ფაშისტების მიერ. დასვენებასთან ერთად მიკეთებენ მასაჟსაც: ეს მოვალეობა გესტაპოელებმა იკისრეს: ისინი ხალხს უზეღავენ გვერდებს და არ ზოგავენ არც მუშტებს. არც რეზინისა და რკინის კეტებს.

— მოხუცებულობაში ნივთიერი უზრუნველყოფის უფლება?

— ესეც გვაქვს: მოხუც პროფესორებს, მასწავლებლებს, სწავლულებს ბინის ქირის გადაუხდობისათვის ბინებიდან აძევენ და საკუთარ ნივთებს ზურგზე ჰკიდებენ. ესაა ნივთიერი უზრუნველყოფის უფლება. არის სხვა შეღავათებიც: ერთი დიდი ქალაქის თვითმმართველობამ შეიღო მოხუცი მსახიობი გარედ გაჰყარა და მათხოვრობის ოფიციალური მოწმობები მისცა, ასე რომ ამ მსცოვან მსახიობებს თავისუფლად შეუძლიათ იმათხოვრონ.

— კრებებისა და დემონსტრაციების უფლება?

— რამდენიც გნებავთ, ოღონდ არც კრებას და არც დემონსტრაციას ერთ კაცზე მეტი არ უნდა ესწრებოდეს. მიუხედავად ამისა, თქვენ იცით, რომ ჩვენი ხალხი არც თუ იმდენად იცავს ამ წესს.

— ერთა თანასწორობა და თავისუფლება?

— ესეც თავისებურია აქ: ებრაელებს, მაგალითად, თანასწორად არბევენ, აწამებენ და ხოცავენ, მიუხედავად სქესისა, პროფესიისა, განათლების დონისა და სხვა ნიშნისა...

— მაშ ვისთვის არის თქვენთან ნამდვილი უფლებები?

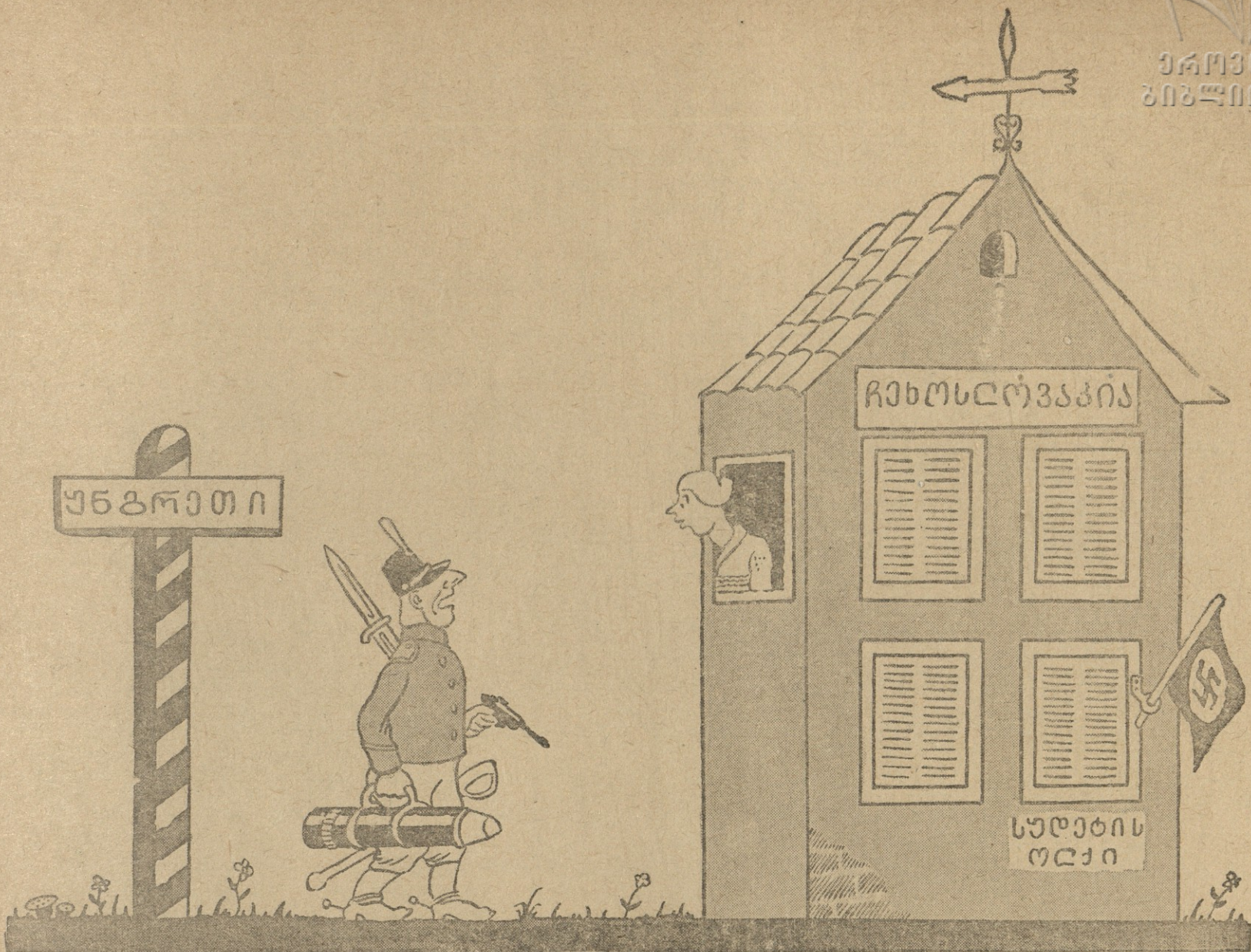
— ორფეხა და ოთხფეხა ძაღლებისთვის: ფაშისტი ორფეხა ძაღლები ყოველგვარი უფლებებით სარგებლობენ, ოთხფეხა ძაღლების ნაწილი სარგებლობს დაკვლისა და ხორცად გაყიდვის უფლებით, ხოლო ნაწილი ამ ძაღლებისა — ნამდვილი ფუფუნების უფლებით: აქაურ კაპიტალისტებს ათობით ძაღლები ჰყავთ: მათ ყოველდღე ჰბანენ სურნელოვანი საპნით, ვარცხნიან, ასეირნებენ და საპარკმახეროებში დაჰყავთ. ძაღლებისათვის მოწყობილია საგანგებო რესტორანები და საავადმყოფოებიც კი. ეს საკვირველი არც არის; ძაღლი ძაღლის ტყავს არ დახვებს, მაგრამ ჩვენ კი მალე დახვებით ფაშისტი ძაღლების ტყავს...

ბარსიტი.

და ყოველ გვირს უკუვაგლებთ

✓ უმიზეზოთ, უსაბუთოდ თავს დაგვესხა მტერთა ხროვა, და საბჭოთა მიწა-წყალთან თავის ჯარი მოაგროვო. მაგრამ ძალუძს კიანქველას — ექსპრესების შეფერხება? ან და ვეფხვებს შეაშინებს ფინიების შეყეფება?! არა, მაგრამ მაინც სცადეს — ესინჯოთ მაინც რა გამოვო. ისე მოხვდათ მტკიცე მუშტი — დიდხანს კიდევ გონს ვერ მოვო, — მოსატაცად მოვიდა და რაც თან ქონდა აქ დასტოვა. დე, იცოდეს ჩვენმა მტრებმა, რასაც ასე მტკიცედ ვაგებთ, მას ჩვენ მუდამ ვიცავთ მტკიცედ და ყოველ მტერს უკუვაგლებთ!

მ. ჩანთაძე

— მოწყალეო ქალბატონო, ნუ თუ ერთი პატარა კუთხე არ გექნებათ, ჩემისთანა მშვიდი და უწყინარი მღვმურისათვის?!

სწენით სასადილოში

შარისიტყვითა მესტირემ ეს ამბავი ახსენა:
 ინსპექტორს გაბუნიასა თავი ეგონა არსენა...
 მიწაზე ველარ მოთავსდა (უფმურმა შეაჩვენაო)
 თავის „ლაფშაზე“ გადაჯდა, რესტორანს შეაქენაო...
 რესტორანტორმა შიშისგან მხეცივით დაიდრტვინაო,
 სთქვა: ეს ახმახი ვინ არი, ჩვენთან ვინ მოავლინაო?
 მაგრამ როდესაც შენიშნეს ცხენზე ფინანსპექტორია,
 რომ მის ხელშია შავიქვის ფინანსთა ტერიტორია,—
 მყისვე ენაზე იკბინეს: არვის წამოვცდეთ ცუდიო,
 ხომ ხედავთ— „ალიფონცქურად“ როგორ ახურავს ქუდიო...
 წამსვე ააგეს ჯიხვის რქა, მხედარს მიართვის სვირული—
 პირი დაიღო „დამკვრელმა“, გადუშვა კოკისპირული...
 შემდეგ წარმოსთქვა: „არ მომწონს, თუ გურჯი არ სვამს ღვინოსო,
 შერცხვის ვაჟკაცი, რომელიც ჯიხვის რქამ შეაშინოსო“...
 დამისხით კიდევე, ბიჭებო, ნექტარი ესე ციური,
 თორემ, ხომ ხედავთ, ვიჩქარი—საქმე მაქვს „ფინანსიური“...
 მარჯვენას ყანწი უჭირავს, მარცხენას ცხენის აღვირი,
 ერთი კიდევაც შეპყვირა, ვით „ერიქონის საყვირი“.

ღვინო სასულეს გადასცდა, კინაღამ გაიგუდაო,
 ლოყები ისე გაუხდა, როგორც მოთალის გუდაო.
 ცხენმა იხილა დახლზედა ნაირ-ნაირი ტკბილები,
 მალა გაეხსნა ოთხფეხსა და გადმოყარა კბილები.
 კრძალვით გადადგა ნაბიჯი, გულსა ძაგძავი ვაქონდა,—
 გრძნობდა, რომ სასადილოში შემოსვლის ნება არ ჰქონდა...
 მიუახლოვდა დახლსა და, ენა გამოყო წყლიანი,
 თვალს მოეწონა კომბოსტო და თეაში „კალბასიანი“.
 ნერწყვი მოადგა,—კომბოსტოს ენა შეახო ნაზადა,
 მაგრამ „უზრდელი“ პირუტყვი მხედარმა „დაანახადა“.
 პირში ლაგამი ამოჭრა, მათრახი სტკუცა ცხელია—
 ვინ იცის: ჯობდა მხედარი, თუ მის ქვეშ ჰაკა ცხენია...
 ესე ამბავი სწორია, ნამღვილი, ამქვეყნიური:
 მით ჭიათურას ყვავდება საქმენი „ფინანსიური“.
 არსინს ქეიფი უყვარდა. სუფრის გადაშლა გზავია—
 „ფინანსისტს“ გაბუნიას კი—მარულა რესტორანშია...

ბაღნიერი ოჯახის „ბასაჭირი“

— ბოდიში, მაგრამ დღესაც უნდა შეგაწუხოთ, გუშინ რომ ბავშვი გავატარე რეგისტრაციაში სიპიტოს სახელზე—სახელი მინდა გამოფუცვალო.

— რატომ? არ მოგწონს ეგ სახელი?

— არა, ეგ მეცამეტე უფილი გახლავთ და სულ გადაგვაგიწყდა, რომ მეშვიდე უფილსაც სიპიტო ჰქვინ.

კაცის ფასი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ახირებულ კაცად იცნობდნენ ჩვენს მეგობრებს—გარაყანს. იგი, შეთავსებით ჩვენს სახლებში შემავალ კოლმალაზიასაც სდარაჯობდა მაშინაც კი, როცა დღის სინათლე იყო და მალაზიაში გახურებული ვაჭრობა ვახლდათ, გარაყანი კოლმალაზიას არ შორდებოდა.

„დღით რაღა დარაჯობა უნდა მალაზიასო“—ხშირად იტყოდნენ ხოლმე მეზობლები და დაასკვნიდნენ, რომ გარაყანს ეს სიბეჯითით მოსდიოდა.

და აი, ერთ დღეს გარაყანმა სამუდამოდ დაამტკიცა თავისი მუყაითობა.

ეს არატიპური ამბავი, რომლის შესახებაც მინდა ვიამბოთ 1938 წლის გაზაფხულზე მოხდა. სამთარი იმდენად ბიუროკრატიული გამოდგა, რომ გაზაფხულსაც კი ატყუილებდა „დღეს-ხვალისობით“ და სუსხიანი, ყინვიანი ამინდები კარგახანს შეატყუა ამ უკანასკნელს.

ერთს ჩვეულებრივ საღამოს გარაყანმა ჩვეულებრივ გააჩაღა მასალი, კოლმალაზის წინ ჩამოჯდა, ცალ ხელში თავისი კომბალი მოიმარჯვა და მეორეთი კი ყალიონი გააჩრჩოლა.

— ხომ არაფერს ჯავრობ ცხოვრებაში?—ჩვეულებრივ ვკითხე გარაყანს.

— რა მაქვს საჯავრებელი.—ჩვეულებრივ მომიგო მან,—თორმეტი წელიწადი ერთ სამსახურში ვარ, არცერთი მარცხი, არცერთი საყვედური.

ამ ლაპარაკში, ქუჩაზე მომავალ ხალხს შორის ერთი კარგად ჩაცმული ახალგაზრდა კაცი გამოიჩინა თავისი არაჩვეულებრივი, შემთხვევითი თვისებით: საკმაოდ მთვრალი იყო. თითქოს ტანგოს ცეკვავსო ისე მიდიოდა. ხამუშ-ხამუშ კედელს მიეზღინებოდა, რაღაცას ჩაილილინებდა და გზას ხან „რუმბათი“, ხან კი „ფოქსტროტი“ განავრძნობდა.

— ვახ, ვახ!... ვალუსტიკიანი და ასეთი მთვრალი?!... მახალო რამეა, ჩემა მზემ!...—ჩაილაპარაკა გარაყანმა.

მაგრამ ხუმრობა შარად გადაიქცა: მთვრალ მოქალაქეს ყინულზე ფეხი დაუცდა და გარაყანისდამი რწმუნებულ კოლმალაზიის მინას თავით დაეტაკა. მინა, რასაკვირველია „მებრძოლ“ მოქალაქის თავზე უფრო სუსტი არსება გამოდგა და თქვენი ჭირი წაიღო.

როგორ ავიწეროთ გარაყანის გაცხარება! მთვრალ მოქალაქეს კომბალი მოუქნია, მაგრამ გაასხენდა, რომ ნება არ ჰქონდა და გაჩერდა. მოქალაქე ამეამად ვერ შევიტყვეთ შიშით თუ სირცხვილით, მუხლებში ჩაიკეცა და დამსხვრეული მინის ნამტვრევებზე გაიშლართა.

— ეგ ფოკუსები ცოლს გაუკეთე სახლში.— შეჭკივლა გარაყანმა აქ რომ ჩაიძინე, რა, ორიანტის ლუქსი გგონია, თუ?!

ზარალის მომყენებელი მოქალაქე ხმას არ იღებდა.

— ვა, მახალო რამეა, ჩემა მზემ—შმაგურის სიცილით ამბობდა გარაყანი—მინახამს, გაუტეხია და გაქეცულა, ეს კი აქვე იძინებს. შარი ხარ? ადრე რაღა, ოც მანეთზე მეტს არ გადავახდევინებ...

— იქნებ ფული არა აქვს, ცოდოა, თავი დაანებე, წამოვაყენოთ და სახლში წაიყვანოთ.— მიემართე გარაყანს.

— ეგ რას ეყოფა. ცოლიც უთხოვოთ, ქორწილიც გადაფუხადოთ მაყრათაც გაყვეთ... მაგას კამისარიატი არგებს ჩემა მზემ, ეძინება რაღა!...

მუქარამ, რომ არ გასჭრა, ხერხი იხმარა გარაყანმა:

— ადრე ძმაო, ადრე აქ რა დედოფლის ლოგინი ნახე? ადრე, თითო ლიტრა კიდევ დავლიოთ, ფული თუ არა გაქვს მე დაგპატიყებ. თერთს დაღევ, თუ წითელს? კახური არ გინდა? ჯანდაბას, სვირული იყოს!

მაინც ვერ დაძრა ადგილიდან დამნაშავე. შემთხვევის ადგილზე ხალხმა მოიყარა თავი და გარაყანს ახალი საქმე გაუჩინდა:

— თავი დაანებეთ—ყვიროდა გარაყანი—ფოკუსებს აკეთებს, ეგ არა მიქელ-გაბრიელიც ვერ მომატყუილებს; თქვენ ნუ სწუხართ, ამ შუშის ფულს მაინც ავაფცქენი მილიონიც რომ დამიჯდეს.

ერთ-ერთი მოქალაქე ზედმიწევნით დააკვირდა გაჯიუტებულ დამნაშავეს და აღნიშნა, რომ როცა კაცს თავიდან სისხლი გამოსდის და უგრძობლად გღია—ასე არ ექცევიან.

ახლა კინაღამ ამას სდრუზა კომბალი გაბრაზებულმა გარაყანმა, ასეთი პასუხი გასცა:

— სისხლით შუშა არ კეთდება, მე ჩემსას ვთხოვ, ოცი მანეთი დატოვოს და ჯანდაბას მაგისი დასისხლიანებული თავი.

აქ კი მოთმენა აღარ შეიძლებოდა! გარაყანს შეუტრე და მახლობელ აფთიაქში შევედი სასწრაფო დახმარების გამოსაძახებლად.

შემთხვევის ადგილზე დაბრუნებისას ასეთი სურათი დამიხვდა: ვილაც მოქალაქეს მანქანა გაეჩერებინა, გარაყანს ეომებოდა და დაზარალებულის წაყვანას მოითხოვდა.

გარაყანი ამბობდა:

— მე არაფერი არ ვიცი, არიფი ჩამივდეთ?! ოცი მანეთი დატოვოთ და სადაც გინდათ წაიყვანეთ.

ექვის გასათანტავად მოსარჩლე ამბობდა:

— მე მაგ კაცს არც კი ვიცნობ, მაგრამ ხომ ხედავთ რომ სიკვდილის პირზეა. რა დროს შუშის ფული ახლა; წაიყვანოთ, მოვარჩინოთ და ოც მანეთს როგორ არ გადაიხდის! თქვენ მეგობრე ხართ? თქვენც წამობრძანდით, საკუთარ მანქანას გთავაზობთ, ფეხით ხომ არ მიმყავხართ?!

— არსად არ მოვდივარ, ამ წუთში მოწმობები გაუსინჯეთ და ჯანდაბას მაგისი თავი.—ჩაუადმინისტრაცია ვა გარაყანმა.

მოსარჩლემ მოწმობები გაუსინჯა დაზარალებულს და გარაყანს მოახსენა:

— ციბაძე გარაყანი ყოფილა, სტუდენტი, ჩაიწერეთ, მერე ხომ აქ იქნება?!

— შენი სენია ყოფილა კაცო,—მივმართე გარაყანს—თავი დაანებე, როგორ არ გრცხვნიან, ოცი მანეთის გულისათვის...

— სენია, რა კარგია!... ქვეყნად რამდენი გარაყანია, იმდენი შუშა რომ გავატეხინო, პლენანოვის პროსპექტზე ექვსი საკუთარი შუშის ქარხანა უნდა მქონდეს... მე არაფერი არ ვიცი—მიმართა მეგობრემ მოსარჩლეს—ან მაგისი მოწმობა დამიტოვოთ ან ოცი მანეთი...

მოსარჩლემ სთქვა:

— მე მიწსახკომის ხაზით მომუშავე ვარ, იაკობ ბლიაძე თუ გინდა ჩემი მისამართიც ჩაიწერე, მე ვაგებ პასუხს თუ ამ მოქალაქემ ფული არ გადაიხდა.

ვერაფერმა გასჭრა, ვერ მოალბეს გარაყან მეგობრის გული. მაშინ მოსარჩლემ იაკობ ბლიაძედ გაცნობილმა, თავის ჯიბიდან გადაიხდა ოცი მანეთი და დაზარალებული საავადმყოფოში წაიყვანა საკუთარი მანქანით.

გარაყანმა მანქანას უკან გააყოლა ბრაზით სავსე თვალები და წაიბუტბუტა:

— მოტყუილება უნდოდათ... უგრძობი არა, ტოროლა. აბა ერთი ლიტრა ღვინო მიმერთმია, თუ რას იტყოდა...

* * *

ხუთი დღის მერე, საღამო ხანს, გარაყანს ვესაუბრებოდით მე და ჩვენი სახლის კომენდანტი ირაკლი. გარაყანისდამი რწმუნებულ კოლმალაზის წინ სასწრაფო დახმარების ავტო გაჩერდა და თეთრხალათიანმა კაცმა იკითხა:

— აქ, ვილაცა, თავი გაუტეხია, სად არის?

ჩვენი უარყოფითად ვუპასუხეთ და თვალი პროცესიას მივაპყარით, რომელსაც წინ, დროშების შემდეგ ასეთი შინაარსის საეგლოფიარო გვირგვინი მოჰქონდა: „უცნობ ამხანაგს, გარაყან ციბაძეს; იაკობ ბლიაძისაგან“.

მეგობრე გარაყანმა ნაცნობ ცხედარს თვალი გააყოლა და თქვა:

— ჩემა მზემ იშკილია, საინტერესო კია, კაცს რომ ეცალოს და თან გაყვეს...

საყვედური ვუთხარი გარაყანს: ავუსხენი რომ ერთი ცოცხალი ადამიანი რამდენიმე მალიონ მინად ღირს: რომ მინას ადამიანები აკეთებენ და გარაყანმა კაცის ფასი არ იცის.

გარაყანი გაცოცდა. მე და კომენდანტი პროცესიას გავყვეით ცხედრის პატივსაცემად.

— რას ეკამათები,—მომმართა კომენდანტმა ირაკლიმ—გარაყანი უცოდინარი კაცია, უკულტურო. ისე კი ჩვენი ბრალთა ეს ყველაფერი, ჩვენ რომ წერა-კითხვა გვესწავლებინა, პოლიტწრეებში რომ ჩავგება და საბჭოთხ სტალინური კონსტიტუცია შეგვესწავლებინა—ცოცხალი ადამიანის ფასი და ღირსება აუცილებლად ეცოდინებოდა.

გარაყანზე გაბრაზებულმა უკან მივიხედე. სასწრაფო დახმარების ავტოდან გადმოსული თეთრხალათიანი კაცი რაღაცას ედავებოდა გარაყანს...

გ. ივანიშვილი.

სექტემბრიდან სარდიონი ტრამვაის მიხუთე მარშრუტის ვაგონში არ ჯდება, ისე ივსება იგი სტუდენტობით, რომ ურჩევნია მეორე მარშრუტით იმზავროს და ნაწილი გზისა ფეხით გაიაროს დღეს სამსახურის შემდეგ სარდიონი ტრამვაიაში აღვირად მოხვდა. არხინად დაბრძანდა და ვაგონის კითხვას შეუდგა. არც კი უხეშნავს სარდიონს, როგორ გაიჭედა ხალხით ვაგონი.

— რა მოუვიდა ვაგონს? მეხუთე ნომერში ხომ არ ჩავმჯდარივარ? თიქრობს ის.

მილიციელები სტვენით აჩერებენ ვაგონს, ხსნან ჩაპოცილებულ მგზავრებს, მაგრამ ამაოდ, ვაგონი დაიძვრის თუ არა, მგზავრები ისევ ბუზბივით მიასხდებიან.

ამ გარემოებამ სარდიონი დაარწმუნა. რომ ის მიხუთე მარშრუტის ვაგონში იყო, მაგრამ ჩელიუსკინის ხიდისკენ რომ დაეშვა, მაშინლა მიივდა თავის შეცდომას. შეეცადა კარებთან მისვლას, მთელი ძალ-ღონე მოიკრიბა, მაგრამ ერთი ნაბიჯიც ვერ გადადგა წინ.

— კი მაგრამ ამ მეორე ნომერს რა დემართა? უნივერსიტეტი ხომ არ გადაუტანიათ—იკითხა ვაგონებულმა სარდიონმა.

— ფეხბურთია დღეს!—მოესმა ყოველმხრიდან პასუხი.

— ეს უნივერსიტეტიო, ეს ფეხბურთიო, მაშ კაცი ტრამვაიაში ვერ ჩამჯდარა!

დაღონდა სარდიონი. ამ საღამოს სამსახურში მოხსენება აქვს.

ხედავს მთელი თბილისი გარბის სტადიონისკენ, ტრამვაით, ავტოებით, ტროლეიბუსებით, ქვეითად.

როგორ გაამჟღავნოს სარდიონმა, რომ ფეხბურთის თამაში ჯერ არც კი უნახავს?

ვაგონმა სვლა შეანელა. ისმის ზარების განუწყვეტელი რეკა; ავტოების საყვირების ხმა ვაგონი დადგა. მგზავრები ჩამოსასვლელად კარებს აჭედებენ. სარდიონი ხალხის ტალღას მიჰყვება. ისიც გაიტაცა სტადიონისაკენ ცხოვისმოყვარეობამ.

სტადიონის კარები შემსვლელთ ვერ იტყვის. ზოგა ხალხი ტოკავს. მოულოდნელად ამხანაგმა სარდიონს ბილეთი მიაჩეჩა. სარდიონი ყოყანოდ, დაიტოვოს ბილეთი თუ არა.

— ჰყიდით, ჰყიდით?—შემოეხევივნენ სარდიონს გარემო, ხელში ბილეთი, რომ დაუნახეს.

— ბილეთი მე თვითონ მინდა.—უბასუხა გულმოსულმა სარდიონმა და ბილეთი სწრაფად ჯიბიდან გააქანა.

— სად მივდივარ? — ჰფიქრობს სარდიონი, — მოხსენებას როგორმე მიუსწრებ. ჩემი უფროსიც ხომ აქ იქნება?—დაიმშობდა გული.

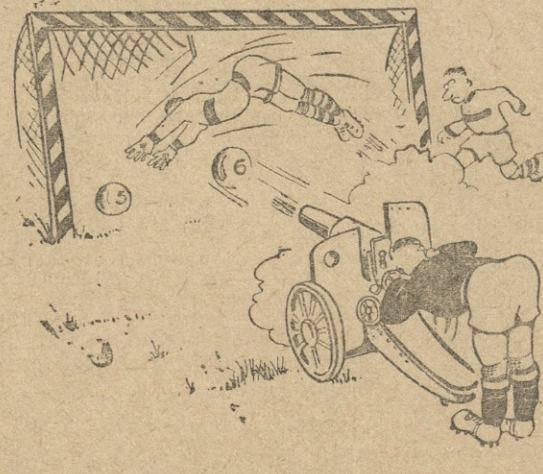
შიშშილი აწუხებს. ახალმოყვანილი ცოლი უცდის. სუფრას აწყობს მარო. მერე რა, ერთხელ გვიან ისადილებენ. ყველ-ფერს უამბობს მას დაწვრილებით... მაგრამ უკვე ფი-

ქრისათვის აღარ ეცალა: ბურთი გავარდა!..

მუხლმაგარი ვაჟკაცები დარბიან მოედანზე. ბურთი თავიდან თავზე გადადის. ჭიშკართან მიიჭრება. ხან ბურთი მოედანს გასცდება და ისმის: „აუტ. აუტ“. მოთამაშენი ოდნავ მიწყნარდებიან, ახლად განრიგდებიან ბურთის დასახვედრად, და იგი ისევ საშინელ ორომტრიალში მოჰყვება. თბილისისა და ერთ-ერთი ქალაქის გუნდები თამაშობენ. სარდიონმა თავიდანვე თბილისელების მხარე დაიჭირა. ამ ცეკვი ბურთისათვის სულ ერთი იყო, — რომელ ჭიშკარში გახტებოდა, სარდიონს კი სულთქმა ეკვროდა, ბურთი რომ თბილისელთა ჭიშკრისკენ გაფრინდებოდა. შემოდგომის გრილი ამინდი იყო, მაგრამ სარდიონმა საყველო გაიხსნა, ისე ვახურდა.

პირველი ტაიმი უშედეგოდ დამთავრდა. სარდიონმა შიშოილი იგრძნო. მარო მოაგონდა... მაგრამ ფიქრი მის გვერდით გამართულმა კამათმა შეაწყვეტინა. რომელი გუნდი თამაშობდა უკეთესად? სარდიონიც ჩაერია კამათში და თბილისელებს ცხარედ იცავდა...

თამაში განახლდა. გარეტიანებული ბურთი კვლავ დატრიალდა მოედანზე. თბილისელების გრივალისებური შეტევა—და ბურთი

კოხტად შეიჭრა სტუმრების ჭიშკარში. ატყდა ტამის გრიალი, სტვენა, ყვირილი, ხალხი ადგილებიდან წამოიჭრა. სტადიონის თავზე თეთრი მტრედების გუნდი გაიშალა: ბიჭებმა ალტაელების გამოსახატავად სავანგებოდ მოყვანილი მტრედები ააფრინეს.

თამაში თბილისმა წააგო... სარდიონი შინ ბრუნდება.

ცოლი კარებში შემოეგება, სარდიონი მისკენ გაეშურა.

— კინალამ გავვიყიდი... ვერ გამაფრთხილე, რომ ასე დაიგვიანებდი?

— შემთხვევით ფეხბურთზე მოვხვდი... — და სარდიონს უნდოდა დაწვრილებით ეამბნა თავისი თავგადასავალი.

— რაო! ვიცო, ვიცო, იმ შენს მემანქანე ქალთან ერთად წაბრძანდებოდი, მე კი აქ მშვიერი მალოდინე... ათასნაირი ფიქრით გუ-

ლი ვადამიტრიალდა, ვი თუ ტრამვაის ქვეშ მოყვა-მეთქი... ნეტავ, ორივე ერთად მოჰყოლოდით...

— მარტოკა ვიყავი, შემთხვევით მოვხვდი... — დაიწყო და მხანაშავესავით სარდიონმა.

— დიან... ცხოვრებაში ყველაფერი შემთხვევით ხდება...

ურთიერთობა მეტად გამწვავდებოდა... წამხდარ საქმეს დროთა მსვლელობა თუ გამოასწორებდა. ახლა ამისათვის დრო ჰქონდა სარდიონს? სამსახურში აგვიანდებოდა.

სადილი არც კი გაუტხელებია სარდიონს, ისე შეუდგა ქამას, მაროსაც ამოუღო კერძი... მაგრამ მას ლუკმაც არ აუღია...

სარდიონი მორჩა სადილობას და წასასვლელად მოემხადა. მარო გაკვირვებით შესცქერის: ქმარი რომ კარებისაკენ გაეშურება, ის წამოიჭრება და გზას გადაუღობავს.

— მარო, გენაცვა, ნუ მაგვიანებ. მოხსენება მაქვს, — აღერსიანად მიმართა სარდიონმა.

— ვიცო შენი მოხსენება, — დაგესლა მარომ.

— აბა, რა იცი?... — იმ ქალბატონთან საჭიკჭიკოდ მიგეჩქარება...

— გავიყიდი, მარო?... —

მარო კარს მივარდება და ჩაჰკეტავს. გასაღებს ჯიბეში ჩაიღებს. სარდიონი ხელს მოხვევს, ჯიბიდან გასაღები უნდა ამოართვას.

— არ გაბედო!.. — ცივი ხმით ეუბნება მარო.

— არ სჯობდა ჩემს სიცოცხლეში ფეხით მევლო და იმ დასამტვრევ ტრამვაიაში არ ჩავმჯდარიყავი. თვალები დამფსებოდა და ფეხბურთის თამაში არ მენახა!.. — უჩივის ბედს სარდიონი.

— სამსახურიდან მომხსნიან. ხვალ ჩემი მოხსენება მოსკოვში იგზავნება.

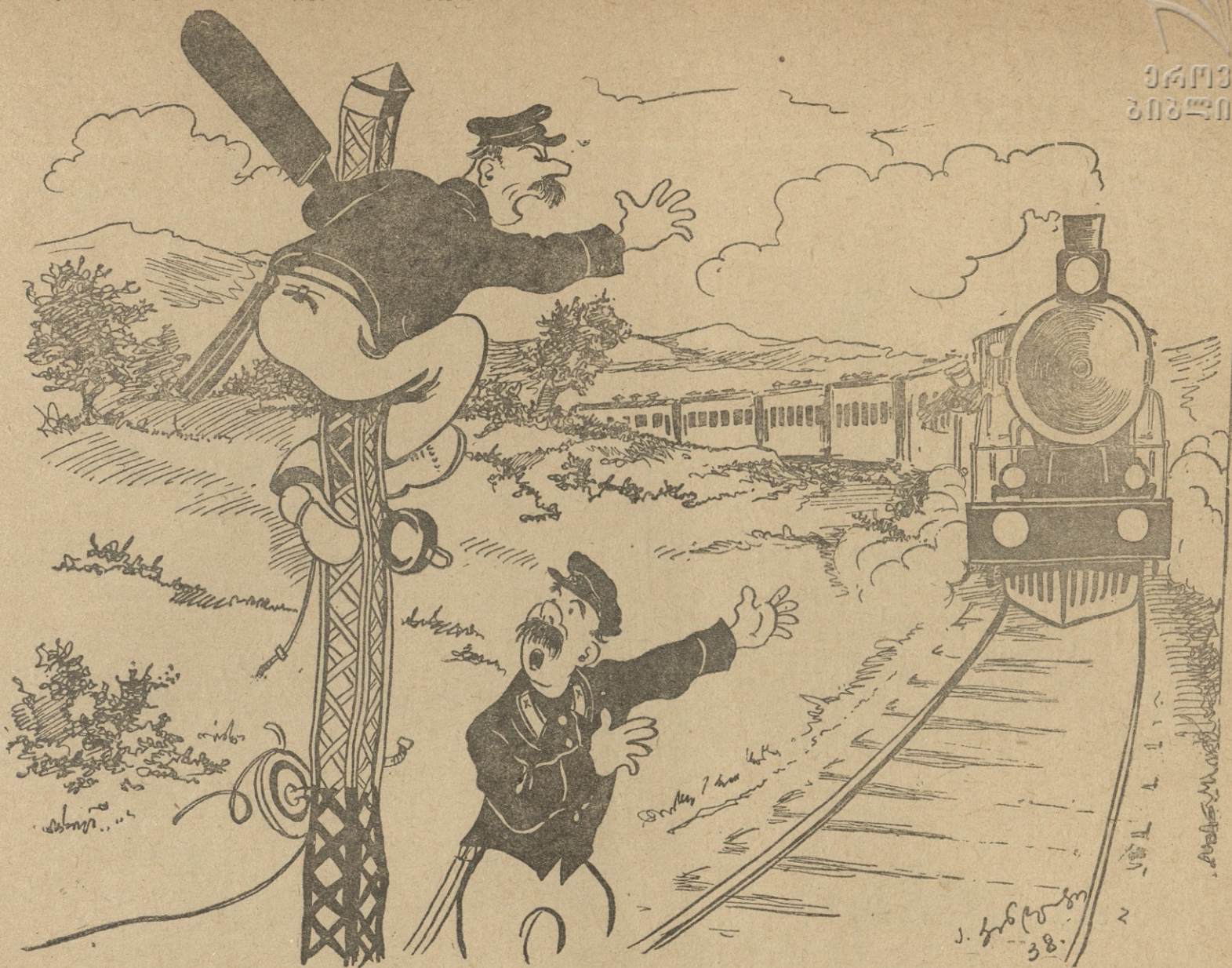
— მოგხსნან!

— ნუ ხუმრობ, მარო! — დაუყვავა სარდიონმა.

სარდიონი რწმუნდება, რომ მაროსთან ვერაფერს გახდება. უკვე შეათე საათი დაიწყო. ძალით როგორ წაართვას გასაღები! შეუძლებელია. ამას ისტერიკა მოჰყვება, ისტერიკას მეზობლების ჩარევა.

რა ვუთხრა ხვალ უფროსს?! სასოწარკვეთილებამ მოიცვა. როგორ ჩამწარდა ფეხბურთი!

მეორე დღეს სარდიონი ბეწვზე გადარჩა. კინალამ მოხსნეს სამსახურიდან. მაგრამ სასტიკი საყვედური მაინც გამოუტყდა. თუმცა სარდიონი თავისი უბედურების მიზეზს მალავდა, მაგრამ უფროსმა უთხრა: ფეხბურთზე სიარულმა ყველაფერი არ უნდა დაგავიწყოსო.

მეისრა:—მაშინისტო! პარავოზს რომ მოაქაქანებ რას ფიქრობ, პერვი პუტი დაზანიატებულია. გესმის კაცო....

აქა უსვარი

წალენჯიხის რაიკოოკვაფირის „გლავაზის“ გიორგი უფხუაძის მიმართ მამისა მისისაგან აბუზარსაგან

შვილო გიორგი, ვაიმე, შენს მოხუცებულ მამასა,
შენი ამბების გამგონეს, ჩემს გამწარებულ ჭამასა.
რა გიყო წყალწაღებულსა, ჩემი ცხოვრების დრამასა,
შენს უზნეობას ვერ ვზიდავ—გულში დავიკრავ დანასა.
გულისწყრომითა მოგიტხრობ—არ მომწონს შენი საქმენი,
ჩამომივიდა ამბავი, რაც მოგიჩმახავს, რაც ქენი,
მითხარი—სად გადავარდე ამა ამბების მომსმენი—
ყველა გგმობს, პირში გაფურთხებს დავრდომილი, თუ სპორტსმენი...
ფულების გაფლანგვისათვის—ციმბირი უკან გშეთენია,
წალენჯიხის დაბრუნებულხარ, ერთიც არ დავიკრავ შენია,
მსუნავ მელიას მაგონებ—სხვისიც და შენიც შენია,
ვინ გადავადო ეს სენი—მოგიკვდეს მამაშენია.
შენს ძმა-ბიჭებთან ერთად რალაცა იმავიქნია,
ვაი თუ, შვილო, უემურმა, ან ქაჯმა თვალი გიქნია,
სად იყო მუნ მამაშენი—მათრახი არ მოგიქნია,
ტიტლაყი რომ არ ამოგკრა და წელი არ მოგიტორია!..
გადმომცეს: კრინით დამღერი—მე რად მიწდაო ვალები,
ასიგნაციის ჭირიმე, ხურდასაც ვენაცვალევი,
აქ სახელმწიფო ფულებსა ვემთხვევი, ვეზვანხვალევი, —
უი, რა მესმის მამაშენს, უწინ დამიდგეს თვალები...
ესეც გადმომცეს, შვილიკო, რაზომ ანცი და მარდი ხარ,
სახლში ვერა ძლებ და ხშირად სამიკიტნოში დადიხარ,
ნეტავი ვინმე მეტყუოდეს, რომელი ბალის ვარდი ხარ,
ვაჰ, თუ ზნეობის საზომით ერთი შაურიც არ ღირხარ...

ამბობენ და მეც მგონია, არავის მოუჭორია
თანამოაზრე ვილაცა ეკონომისტი გუოლია,
ადამიანი უპირო, უსაქმო. ფუნავორია,
რომელსაც გვერდსა უმგენებს მანავა „სენატორია“.
ერთად დადიხართ, თარეშობთ, ასწორებთ მთა და ბარსაო,
საითაც გადააბიჯებთ ყველგან შეალებთ კარსაო,
ნუ თუ ამ ორმაც შენსავით სინდისი გაიპარსაო,
ვაი და ვიში მამაშენს,—ნეტავ მნახავდე მკვდარსაო...
ხალხი იძახის—ვაიმე, შენ ჩემო კობერაცია,
თუ რამე კარგი შემოდის—ქსენიას გაუტაცია,
სელემხანს უხმობს—აქ მოდი, შენც მარჯვედ ხელი სტაცია—
ასე ბატონობს წალენჯიხის ზნეობის „ღიღი“ კაცია.
ესე ამბავი საგმირო ხიანგსაც მოვახსენევი,
მასთან თქვენზედა ბჭობაში ღამეცა გავათენევი,
ხანგრძლივად ვიღარბაისლეთ, გადავიქეცი სმენადა,
მისი ღიმილი საეჭვო მეჩვენებოდა კბენადა.
მომისმინა და, როდესაც სიტყვას დაუხსევი წერტილი,
მყისვე პასუხი მესროლა სუფთა, ვით ბამბა პენტილი:
— წადი წალენჯიხის და ეხლავ აქ ჩამომგვარე „გმირები“,
მათ მიუჩინე ადგილი, სად ბანაობენ ვირები,
არ მოუსვენო მანამდე, სანამ ვიდგია სულიო—
და მათ საქმეთა საგმიროს მით მივცეთ დასასრულიო...

აბუზარა.

„როქი მუშაობენ მწიკები“

(მასალების ნაწარმია ზაქ. „ლიტბრატვარული საბარათლო“-დან)

იოსებ გვირგაშვილი

შაირჯანთან ერთად დასძლია და ქართველად სთარგუნა ალ. ტოლ-ტოის „14 ნახევრწიფი დაშქრამა“ და პოეტიკის „ჟოფიანი კაცო“ ვინაიდან რუსულში ცოტა მწერალად არის აქ მარჯვანა შევც-სო. ოსები და უფრო სრულყოფილი გახადა პოეტი... დასწერა ლექ-სები ბავშვებისათვის, დასწერა გამოკვლევები შოზრ-დილოათვის, ამ-ზადებს ლექსების კრებულს დიდებისათვის და „ფორუბა“ „ნიანგს“-იც არ იფიწყებს.

ქონსობადიშე ლორტიპანიძე

დაამთავრა რამდენიმე მოთხრობა, რამდენიმე კინო სცენარი, რამდენიმე გამომცემლობა და კინოჟურნალები ჩააბა საქმეში. თითონ კი „სიმინდის რესპუბლიკიდან“ „იხერესს“ ავრძელებს, მაგრამ თუ დაასრულა შემდეგ ვინ იცის ვის გაავრძელებს...

ნაპანიძე ლიშვილი

სწერს მოთხრობებს, ლექსებს და ქარვახანია „იძხვის შთაში“ რომ ამ რომანის მეორე წიგნის გამოცემისას დაიკვან იგი ვანჩქა წულუ-კისი ლაშქრობისაგან, რომელიც ალბად უფე ჩასაფრებელია სად-მე მოსახლეში და ელოდება.

კაკულ კალაძე

სწერს რომანს ლექსად და ლექსებს რომანად, პიესას თეატრში დასადგმელად, ვინაიდან პირველად კარლმ ადმოჩინა, რომ პიესე-ბი თურმე თეატრში იდგება.

ვალერიან ბაგრატიშვილი

ვალერიანი ჩემია, მაგრამ სამაგიეროდ მისი ლექსები ლაბარაკო-ბენ, დასწერა სონეტები, სწერს პოემას და თარგმნის ლექსებს. ცუდ პოეტობას ვერაგინ აბრაცებს და ყველა ორგულს უბრავებს თვალებს.

აკაკი ბაღიანიშვილი

აკაკი „გოთველიში“ იყო წასული და წოდებული პოეტრეფია, რომელოც ამ ნაკურთხი კრებულს ამაღლებს. „ზოჯერ „ნიაშესაც“ ეარ-ზიყება და „ნიანგს“ მაგიერ თითონ იცინის.

სოლომონ თაბიძე

დასწერა „ნანული“ და „შვია ლუფი“. თუმცა ამ ნაწერებს ვააქვს დიდი ხმაური, მაგრამ მიზეზი ალბად ის არის რომ ისინი სოლომო-ნიეთ უწყინარი და წყნარი არიან.

ირაკლი ბაბუნიშვილი

სწერს ლექსებს და კიდევ ლექსებს, მაგრამ ვინაიდან გერნალი „ნანვი“-ს საჩუდამკეო კოლეჯის წევრიადკ არის ამიტომ მანვე დი-იოსია „ნიანგი“-ს გამობრულ კლბის მწერალია კავშირის კედლის ვახუ-ისათვის მოტანა და ოქმიდან ამ გამობრული კლბოთე აწინებს თეთი „ნიანგს“. „ნიანგს“ კი უცინება და ახლად ამოსულ კბილებს ახარბებს.

გიორგი გვიშვილი

გიორგი ქვიშვილის თავი კუდში აქვს გამოდის მისი ნაწერების მესამე ტომი და ქვიფშიც არა ჰყავს ტოლო.

სიმონ მთხალაძე

დასწერა პიესები ჰეარტე და დიდიმწიფე, რომელთა მოძიობა ნახევრები იქნება სცენაზე და კინო ეკრანზე-სხვაზე კი სიმონ დარ-დი არა აქვს.

ვასო გვიშვილი

ვასო სწერს ლექსებს-სწერს ზღაპარს, რომლის სტროქონების რაოდენობას წინასწარ ხედავს. ზღაპარი ამ წლის ბოლომდე უნდა დასრულდეს რადგან იცის თუ თვეში რამდენი დღეა და დღეში ზღაპ-რის რამდენი სტროქონი უნდა დასწეროს.

ალმხანოვი ხუტბათიძე

დასწერა „პირისპირა“-ის მეორე წიგნი, მაგრამ როცა ამ რომანს თავისთვე ლექსები დაუყენა პირისპირ ალექსანდრეს მაგიერ თეთი ლექსებს შერცხვათ და ავტორისაგანაც იბრუნა პირი.

ნიანგში

შორაპანში დირექტორად
 ჯუღელია ვინმე ჩაკო,
 მას საჯაყი საქმე შეხვდა,
 საკვირველი, საარაკო.
 მომისმინეთ, გეტყვით სრულად;
 ეს ამბავი ასე მოხდა:
 შორაპანში მასწავლებლად
 მოავლინეს ქალი კობტა.
 როცა ჩაკომ თავის შტატში
 ქალი ნახა,—გაიხარა,
 სიყვარულის ასახსნელად
 კაბინეტში დაიბარა.
 ქალს შეავლო ტრფობით თვალი.
 უთხრა:—ჩემო კობტა ქეთო,
 უნდა გახდე ჩემი გოგო,
 თუ გსურს საქმე გააკეთო.
 ქეთო შეკრთა ამ ამბავზე,
 დაინახა მასში გველი
 და დირექტორს დაუწუნა
 ეს უმსგავსო საქციელი.
 ჰო და სწორედ ამის შემდეგ
 მოიხმარა ჩაკომ ძალი:
 პედაგოგს და იმის შორის
 ბრძოლის ველი გაიშალა.
 დასდვა ბრალი:—პედაგოგად
 ის არ ვარგა, არის გლახა,
 გაკვეთილზე რკინის ჯოხით
 მან მოწაფე გამოილახა.
 მსწრაფლ შეჭკრიბა მან ბიჭები
 მიშა, ვანო და მაკარი,
 დანო,—თვალთ ცეცხლთამურქვევი
 მტკიცე, როგორც ქვა მაგარი
 ითათბირეს და ქეთოსი
 გადაწყვიტეს მოცილება
 და ორ წუთში ძალზე მკაცრი

გამოაცხვეს მათ ბრძანება,—
 რომ მოიხსნას ქეთო, რადგან
 ეშმაკს არის ანაყოლი,
 მის ადგილზე დაინიშნოს
 შურა,—გამგის—ჩაკოს ცოლი.
 მაგრამ ამან ვერ შეაკრთო
 ახალგაზრდა პედაგოგი,
 მიმართა სადაც ჯერარს,

რომ ემხილა დემაგოგი.
 როს გაიგეს, დემაგოგებს
 საჩივარში იწვევს ქალი,
 შეკრთენენ უცებ და ბრძანებას
 წაუკიდეს ცეცხლის ალი.
 დარჩა შურა შტატის გარეთ,
 ჩაკო ბიჭიც შეკრთა ძალზე,
 სამძიმარი უთხრა ცოლს და
 დაეკიდა ცრემლი თვალებზე.

გამომიწერეს „კისელი“
 ღვინოთი გაკეთებულ,
 „ზოდის“ კოლექტივს მივადექ
 სასწრაფოდ, დაფუძნებული.
 კოლექტივს ნოქრად-სარდაფში
 ჰყავს მოკლე ბიჭი ტანადა,
 შალიკო ჰქვიან სახელად,
 აბესაძეა გვარადა.
 მოვთხოვე ღვინო ამ რაინდს,
 კარგა ხანს ვიდექ რიგშია,
 შალიკო ფრთხილად მუშტრებსა
 არაყს ასხამდა პირშია:
 „აბა, ჩახეთქეთ საჩქაროდ,
 ჩუმადა, არავინ გაიგოს,
 ფული დაჰყავთ ახლავე.
 ნისიად არვინ წაიღოს.
 ეგაა ჩემი მოგება,
 არყით მიდგია სულიო,
 ასე ჩუმჩუმადა, რომ ვყიდი
 მით შევიძინე ფულიო“.
 დამიბრიალა თვალეზი
 დასქექა, დაიღრიალა,
 და გულმოსულმა ძირს დადგა
 არაყით სავსე ფიალა.
 თან მომძახა: „გგონია,
 რომ გადაგყვები თანაო,
 მოსწყდი აქედან, რათ მიინდა,
 მუშტარი შენისთანაო.
 სავაჭრო დარგის ინსპექტორს
 ვაცურებ ყინულზედაო,
 ვინც კი სთქვა ჩემზე ცუდი რამ,
 ყველას უტირე დედაო“.

გ. ალაპიტეშვილი.

ზოგია

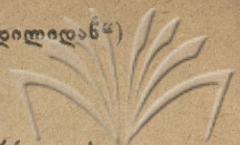
კბილის მატლი

ეგებ გაგიკვირდეს კიდეც ჩემო ნიანგო, მაგრამ მაინც უნდა მოგახსენოთ ისეთი რამ, რაც ვფიქრობ ინტერესმოკლებული არ იქნება შენი წვეტიანი, კბილებისათვის! სწორეთ ამ კბილებზე უნდა გითხრა. თუ ხათრი გაქვს, მაგ კბილებს მოუარე ისე, როგორც თვალისჩინს. მითუმეტეს შენი კბილები, ხუმრობა საქმე ხომ არაა! თუ კბილი აგტკივდეს, გირჩევ ყველა სტომატოლოგს არ მიმართო თბილისში, თორემ ძალიან ბევრს „ისიამოვნებ“.—მეც აგერ რაღაც მატლი შემომძრომია კბილში. უხრავს და უხრავს მთელი წლობით ეს ოხერტიალი და ქე გაუტანია მთელი ძირი და ფესვები. თავისი მუცლისაკენ!... სად მკალია ეხლა მე ასეთ პატარა კბილისათვის, მარა როცა დამაწვა საძირე ძარღვზე და მიკბინა მწარეთ, იცოცხლე, ვიკადრე მაშინ გაქცევა ერთერთ ჩემს ნაცნობ „ცნობილ“ სტომატოლოგთან!

— მიშველე ჩემო ფარსადან, საცხა კბილში რაცხა შემძრომია და მოსვენებას აღარ მაძლევს მეთქი. მაშინვე გამიღო ხახა და ყველა კბილზე დამიწყო რაცხა ჩაქუჩით უხეიროდ ცემა. ეს ოხერტიალი სხვა კბილებსაც ჩამამტვრევს მეთქი ვიფიქრე და... მინდა დავეღაპარაკო—კაცო, ერთი კბილი მტკივა, სხვებს რას ერჩი მეთქი, მარა დალაპარაკება აღარ გინდა? ვეღარ დავმუწე პირი და ვეღარც გავანძრე ენა.. სანამ კარგად არ მიმიბეგვა სუყველა კბილები, არ მრმეშვა. მერე სადღაც იყო იპოვა ის ოხერი ხერელი, ჯაუშა შიგ გრძელი მახათივით წაწვეტილი ისარი და ცივი ხმით მაკივლა... გამანებე თავი,—შე მამაცხონებულო, არაფერი არ მინდა შენი, მასე

გუშინწინაც ქე მიყო ერთმა კბილის ექიმმა. იმანაც ქე მკრა რაცხა, პირში და ცივი ხმით მაყირა მეთქი...
 — როგორ თუ იმასთან იყავი და მერე აქ ჩემთან მოხველი?!... წაიდი ისევ იქ და კისერიც მასთან გიტეხიაო..
 ამ ოხერტიალმა საღი კბილები კინაღამ ჩამამტვრია და, რაც ძალი და ღონე მქონდა მოკურცხლე ჯანგანყოფილებაში. მივაწიე რავარც იქნა გამგის კაბინეტამდე; უამრავი ხალხი ირეოდა!
 — მოქალაქე აქ რიგებია, უნდა ჩაეწერო სიაში..
 — კაცო, კაცს კბილის ტკივილი მაწუნებს. სანამდის უცადო ამ რიგებს?
 — თქვენ მისამართი შეგშლიათ კბილის ტკივილი, თუ გაწუნებს, კბილების პოლიკნიკაში — მიაკითხე.
 — ამხანაგო სწორედ იმ კლინიკიდან მოვდივარ ეხლა, მომკლეს კაცი, და მინდა ჩემი გაჭირვება თქვენ შემოგჩივლოთ..
 — აქ საჩივრების ბიურო არ არის! მკვახეთ მესროლა უკანა რიგში მდგომმა. კაცო, მე აქ მთელი განყოფილების უფროსი ვარ შეხედე ამ პაპკას გატენილია ქალღლებით, თითონ მე გამგესთან ვერ შევსულვარ და შენ რაცხა მეორე თუ მესამე ხარისხოვანი კბილი აგტკენია, ამით გინდა ჩვენი გაცდენა. გული მომივიდა და სახლისაკენ გავეწიე. ამდენი მშვენიერი სანახაობა, ალბად ჩემს გამოხრულ კბილსაც იამა და ქე მითია გზაში ტკივილებმა, ალბად გაძლა ჩემი სისხლით ის ჩემი ცოდვით სავსე კბილის მატლი და დაწყნარდა.

ნაბუქოლონოსორი

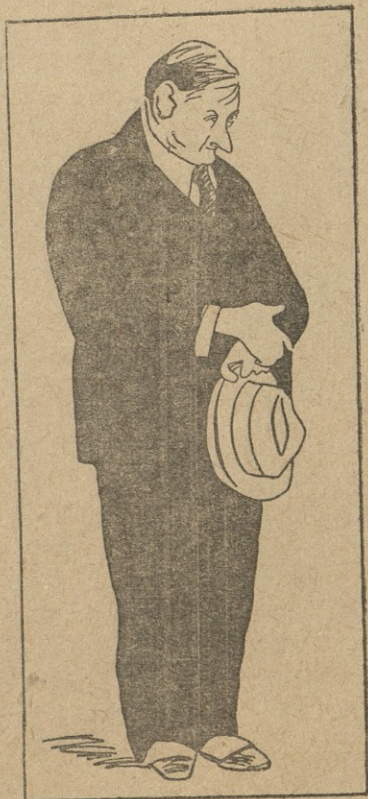
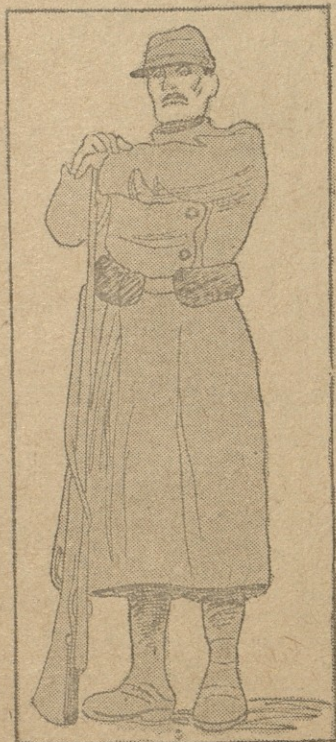
ლონდონის ზოოპარკში

მნახველი: — რა საჭიროა ეს წარწერა?
 მსახური: — რას იზამთ სერი ძალაუნებურად მოგვიხდა მაგის გაკვრა... საქმე იმაშია ახლა უკვე არვის სჯერა, რომ ეს ლომია.

სასურველი სვამრები

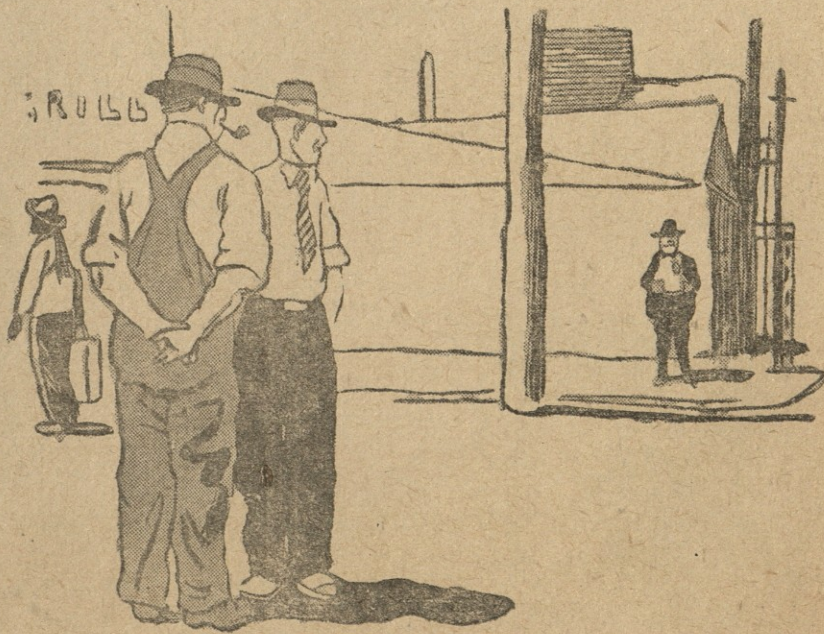
— აი, იქ, ჩემბერლენი და „დალადიე“ მოვიდნენ.
 — სთხოვე მობრძანდნენ, მათი სტუმრობა ჩემს მადას უფრო აძლიერებს.

გმირები მრავალ ნაირი არიან

ფრანგი მუშა უან დიუვალი — ვერდენის გმირი.

ედუარდ დალადიე — მიუნხენის გმირი.

ამერიკული აგზაუკმობა

— ნუ თუ ყაჩაღი ჯონსონი ხელში ჩაუვარდა უკვე პოლიციას?
 — რას ამბობთ! თვით პოლიცია ჩაუვარდა იმას ხელში... ის უკვე შერიფადაა დანიშნული.

საბავშვო საკრავი ამბები

თბილისისკენ მოვდიოდით... (ზუგდიდი)

თბილისისკენ მოვდიოდით მე და ერთი მეზობელი, სადგურს ახლო რომ მოვედით არე-მარე იყო ბნელი. სიმაღლეთე ვსთქვა, დავილაღეთ გავიარეთ ცხრა სოფელი, ვსთქვი: ადრეა, მოდი ავერ დავასვენოთ ცოტა წელი. დავჯექი და... დარბაზისკენ გამაქროლა როგორც ცხენი.

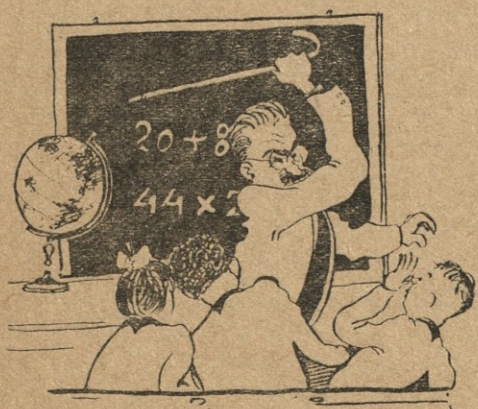

თურმე ბნელში ერთ მაკე ღორს დავჯდომივარ ეს ოხერი. გადმომავდო, ძირს დამავდო, მაგრად ვიღრძე ცალი ხელი, და სადგურის უფროსს ვუთხარ. — ასე უნდა მისპინძელი? მითხრა: — სადგურს მისუფთავებს სანაშენო მე ეს ღორი, აქ სამია, შტატში კი მყავს ცოტა რაღაც ოცდაორი.

კვანტილა

„მათემატიკის სპეცია“ (ცუცხვათი)

კაცზე, ვიზედაც გიამბობთ თქვენ არ გეგონოთ მხეცია, სახელად ნიკოს უხმობენ მათემატიკის „სპეცია“

მან ამას წინად გალახა თამარა, ვანო, გოგია, შვიდწლედში ასე ნადირობს ის „სპეცია“ პედაგოგია.

სევასტი

გადახნავს ყამირ მიწავსა (ბორჯომი)

„ტრანსტორგპიტს“ რომ აქვს ბორჯომში „სასადილოა“ ისეთი, ვერ ეღირსები ჩანგალსა თუნდაც რომ შესძრა მილეთი. ჩაის გისხამენ უშაქროს (ქაფი სად მიდის ნეტავი?) თითებს შიგა ჰყოფს ორივეს ქალი — ნავაის მხეცტავი. და თუ მოითხოვ ჩაის კოვზს, კოვზს მოგიტანენ ისეთსა, სახნისის ფორმას, თუ მისცემ გადახნავს ყამირ მიწევსა.

ხეობელი

ვალეკო ვარ ბაღდათელი

დელი დელა, აბა დელი ვალეკო ვარ ბაღდათელი ხშირად დავალ გადაკრული მიყვარს სმა და მოხრაკული.

მე ვინა ვარ ველარა მცნობ? დიდი ვინმე ინჟინერი, პროექტებზე სხვა მუშაობს — სახელი კი — არის ჩემი....

ვალეკო ვარ მამალაძე მიყვარს ლხინი, მიყვარს ლვინო, ვის რას ვუშლი რომ აქ ჩემთვის ვივინო თუ ვილიდინო?

გამგლელებს თუ გამომგლელებს როს მთვრალი ვარ მუშტით ვხედები, რას მიქვიან ინჟინერი ვლრიალებ და ვივინები.

გვრიტი.

დაბნედილი გარუნდება. (ონი)

განათლების საქმეს აქ კეკელიძე განაგებს, (ცული მოქცევისათვის ნუ თუ პასუხს არ აგებს?) ოცდაოთხი საათი ქეიფობას უნდება.

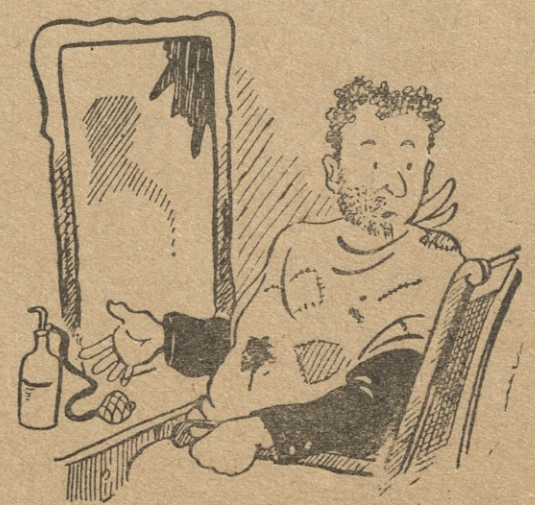
დილით, სამსახურში კი დაბნედილი ბრუნდება. იმედი მაქვს, ნიანგო, სიმონს დაეძგერები, დაავიწყე ქალები, ღვინო და სიმღერები.

კვანტი.

მერე სადღაც გაიპარა

(სად. ჭიათურა, რკ. გზ. წ. ჯ-ს საპარი კმანერო)

ამის წინათ შევიარე გამებარსა უნდა წვერი, დავჯექი და ველოდები როდის მოვა ჩემი ჯერი. რიგი როცა მომიწია, მივედი და დავჯექ ჩქარა,

და გიორგიც ჩვეულ წესით დატრიალდა, როგორც ჯარა მოიტანა დანა, ფუნჯი თანაც ჩვრები მომათარა ცალი მხარე მომპარსა და მერე სადღაც გაიპარა.

3. 8.

1. ძალად ნაცნობობა

მივიღე „ნიანგის“ ბრძანება, თუ არა დაუყოვნებლივ გავემგზავრე რაიონში.

უწინარეს ყოვლისა, ჩასვლისთანავე რაიჯანმრთელობის განყოფილებაში შევიარე. კარებში ჯანაუნქტის გამგე გამომეგება და შემომჩივლა:

— მეც ჯანგანყოფილების გამგეს ვეძებ ერთი კვირაა. არ იქნა, ვერსად დავიჭირე.

— არც მოადგილეა? — შევეკითხე მე.

— მოადგილე ქორწილში წავიდა.

— მაშ წამოდი შენი ჯანაუნქტი ვინახულობ!

— პაუალუსტა.

როდესაც ჯანაუნქტს მივუახლოვდით, გამგეს შევეკითხე:

— როგორ გაქვს საქმე ჯანაუნქტში დაყენებული, კმაყოფილი არიან შენით?

— მიცნობენ, მიცნობენ და კმაყოფილი კი არა თვალში, რომ ჩაუვარდეს, თითს არ ამოისობენ, ისე ვუყვარვარ, განსაკუთრებით კოლმეურნეებს, სულ ხელის გულზე მატარებენ.

— ბარაქალა! ბარაქალა! — შევაქე ჯანაუნქტის გამგე და იქვე მდგომ კოლმეურნეს მივმართე:

— აქაური ხარ ძმობილო?

— აქაური გახლ ართ შენი ჭირიმე.

— ამას თუ იცნობ?

— როგორ არ ვიცნობ შენი ჭირიმე, ჩვენი ჯანაუნქტის გამგეა.

— მაშ, როგორც ვეტყობა, ხშირი სტუმარი უნდა იყო ჯანაუნქტისა, როგორ მუშაობს?

— რა ვიცი შენი ჭირიმე. მე ხშირად მოვდივარ, მაგრამ ეგ რა ვიცი როგორ მუშაობს.

— როგორ თუ რა იცი! — გავიოცე მე.

— მე მაგას ხორციელად პირველად ვხედავ.

— მაშ საიდან იცნობ?

— როგორ, თუ საიდან ვიცნობ, დღე ერთია და ასჯერ ჩახატავენ ხოლმე კედლის გაზეთში და ძანაც რომ არ გინდოდეს, მაინც დაგამახსოვრდება ადამიანს.

2. ერთიმრავალთაგანი

— რა გტკივათ?

— ყველაფერი.

— გაიხადეთ.

— ვინ მომცა მაგის ღონე.

— მაშ ისე, როგორ შევიტყოთ?

— ენას გამოვყოფ და ისე გამსინჯეთ... ვაი! ვაი!...

— რა მოგივიდა?

— გამკრა, გამკრა.

— სად გაგკრა?

— აი აქ, ხომ ხედავთ, ფილტვები აღარ მივარვა.

— მაშ როგორ სუნთქავ?

— როგორ ვსუნთქავ და, მარტო პირით.

— დაახველე!

— არ შემიძლია, მიჭირს დახველება.

— გამომართვი ეს!

— რა არის ეგ?

— რეცეპტი, ხველების წამლის რეცეპტი, სხვა თქვენ არაფერი

არ გტკივათ.

— რა კირად მინდა რეცეპტი?

— მაშ რა გნებავთ?

— ბიულეტენი.

— ჩვენთან არ გავივით ეგ თვალთმაქცობა მოქალაქე!

— როგორ კაცო, განა საბჭოთა ხელისუფლების დროს ადამიანს არა აქვს ავადმყოფობის უფლება?

— ავადმყოფობის კი არა, სიმულიანტობის უფლება არ აქვს.

— მერე შე მამაცხონებულო, თუ შემატყვე, მაშინვე ვერ მოთხარი ამდენხანს რომ მაბამულავე?!

3. აფთიაქში

— მხად არის ჩემი წამალი? — მიმართა მოქალაქემ ფარმაცევტს, რომელიც წამლებს არიგებდა.

— გვარი! — შევეკითხა ფარმაცევტი.

— მანჯავიძე.

— როგორ?

— მანჯავიძე.

— აქ მანჯავიძე სწერია.

— შეცდომა იქნება. — გაიკვირვა მოქალაქემ.

— გაურკვეველი ხელია... ლილი!... ლილი!... ვინ გადაილო გვარი რეცეპტზე? — გასძახა ფარმაცევტმა.

ექიმის ხელმოწერა ვერ გავარჩიე. — იყო პასუხი.

— მერე მე რა შუაში ვარ, გვარი რომ დამიმახინჯეთ! — გაჯავრდა მოქალაქე.

— როგორ, მანჯავიძე ცუდი გვარია! რა გვარია შენი ექიმი? — ეკითხება ფარმაცევტი.

— არ ვიცი.

— არ ვიცი, წამალი ჩემთვის არ არის გამოწერილი.

— მაშ?

— ჩემი დისათვის.

— მოვიდეს თვითონ პაციენტი და იმას მივსცემთ.

— მწოლიარე ავადმყოფია, სად შეუძლიან მოსვლა!

— წამალს ისე ვერ მოგცემთ.

— რას ლაპარაკობთ, სასწრაფოა.

— თუ სასწრაფოა, მოიყვანე მოწმე, რომ შენი და მართლა ავად არის და თუ ისინი დაამტკიცებენ, ეს წამალი მისია... გარდა ამისა საჭიროა ექიმი მონახოთ და ხელი გარკვევით მოაწერინოთ, უამისოთ წამალს ვერ მიიღებთ. მოქალაქე მანჯავიძე.

— მანჯავიძე ვარ და არა მანჯავიძე.

— ამხანაგო, — შემოიჭრა აფთიაქში ქაქანით მეორე მოქალაქე.

— რა წამალი გამატანეთ, კაცო ეს, ცოლს დავალევი და მიკვდება. ხომ არ შეგცვლიათ?

— რას ლაპარაკობ, აქ დალაქები კი არ მუშაობენ, სპეციალისტები ვართ მოქალაქე! შენიშნა ფარმაცევტმა. — შენი გვარი?

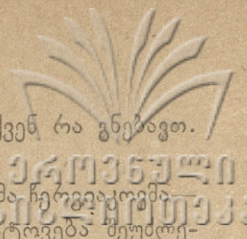
— მანჯავიძე. — უპასუხა მეორე მოქალაქემ. პირველმა მოქალაქემ გამოართვა რეცეპტი და თავის გვარი ამოიკითხა:

— ეს ჩემი დის წამალია ამხანაგო!

— რა სჭირს თქვენ დას? — შევეკითხა შეშინებული მოქალაქე.

— არაფერი, დასაზელი წამალი იყო გამოწერილი.

— ვაიმე, მე ჩემ ცოლს დავალევი, არიქა, სასწრაფო დახმარება, მიშველეთ!

ერთ მშვენიერ საღამოს არანაკლებ მშვენიერი ეგზეკუტორი ივანე დიმიტრის-ძე ჩერვიაკოვი სავარძლების მეორე რიგში იჯდა და ჭოგრიტით „კორნევილის ზარებს“ უტკერდა. უტკერდა და თავის თავს ნეტარების მწვერვალზე გრძობდა. მაგრამ უცებ... მოთხრობებში ეს „მაგრამ უცებ“ ხშირად შეგხვდება. ავტორები არ სტყუიან: ცხოვრება აღსავსეა მოულოდნელობით. მაგრამ უცებ მას სახე მოეღრიჯა, თვალი მინაბა, სუნთქვა შეუწყდა... მან ჭოგრიტი თვალისაგან მოიშორა, დაიხარა და... ცხინკ... ცხვირს დააცემინა, როგორც უყურებთ. ცხვირის დაცემინება არსად და არავისთვის არ არის საძრახისი. აცემინებენ გლეხებიც, პოლიცემისტრებიც, ზოგჯერ დიდი მოხელეებიც კი. ყველანი აცემინებენ. ჩერვიაკოვს არავითარი უხერხულობა არ უგრძენია, მოიწმინდა სახე ცხვირსახოცით და როგორც ზრდილობიანმა კაცმა, გარშემო მიიხედ-მოიხედა, უნდოდა გაეგო ხომ არავინ შეუწყუბებია მისი დამცხიკვებით.

მაგრამ მაშინვე უხერხულობა იგრძნო: მან დაინახა, რომ მის წინ პირველი რიგის სავარძელში მჯდომი მოხუცი გულიანად იწმენდა ხელთათმანით მის ბელაქ თავს და კისერს და თან რაღაცას ბურღულულობდა. მოხუცში ჩელვიაკოვმა სამოქალაქო გენერალი ბრიზჟალოვი იცნო, რომელიც გზათა და მიმოსვლის უწყებაში მსახურობდა.

„მე მას მივაშხეფე.—გაიფიქრა ჩერვიაკოვმა. თუმცა ჩემი უფროსი არ არის, უცხოა, მაგრამ მაინც უხერხულია. ბოდიში უნდა მოვიხადო“.

ჩერვიაკოვმა ჩაახველა, მკერდი გაისწორა და გენერალს ყურში ჩასჩურჩულა:—მაპატიეთ თქვენო ბრწყინვალეებო, მე თქვენ მოგაშხეფეთ... უნებურად მომივიდა...

— არაფერია.

— მაპატიეთ, ლეთის გულისათვის. მე ხომ... მე არ მდომებია.

— ახ, ნუ წუხდებით. მომასმენით.

ჩერვიაკოვი მოიხარა, სულელურად გაიღიმა და სცენისაკენ დაიწყო ყურება. უტკეროდა სცენას, მაგრამ ახლა კი ნეტარებას უკვე აღარ გრძობდა. მას ტანჯვა დაუწყო მლეღვარებამ.

ანტრაქტის დროს ის ბრიზჟალოვს მიუახლოვდა, მის გვერდით გაიარა და სძლია რა შიში, ჩაიბურღლუნა:

— მე თქვენ მოგაშხეფეთ თქვენო ბრწყინვალეებო... მაპატიეთ, მე... მე ხომ...

— ახ გეყოფათ... მე უკვე დამავიწყდა და თქვენ კი ისევ მასზე მელაპარაკებით,—თქვა გენერალმა და უსიამოვნების ნიშნით ქვედა ბაგე შეხარა.

„დაიფიქრა და თვალებში კი ცეცხლი აქვს ჩამდგარი,—გაიფიქრა ჩერვიაკოვმა და თან გენერალს ექვის თვალით მიაკტერდა.—ლაპარაკიც არ სურს. უნდა აუხსნა, რომ ეს სულაც არ მინდოდა... რომ ეს ბუნების კანონია, თორემ იფიქრებს, რომ მე მისი მიფურთხება მინდოდა... ახლა თუ არ იფიქრა, შემდეგ მაინც იფიქრებს“.

სახლში მისულმა ჩერვიაკოვმა ცოლს უამბო მისი უზრდელი საქციელის შესახებ. ცოლი, როგორც მოეჩვენა ჩერვიაკოვს, მეტისმეტად ბრყვულად მიუდგა მომხდარი ამბავს: ის მხოლოდ შეშინდა და შემდეგ კი, როცა გაიგო, რომ ბრიზჟალოვი „უცხო“ იყო, დამშვიდდა:

— შენ მაინც მიდი, ბოდიში მოიხადე, თორემ იფიქრებს, რომ შენ არ გეხერხება ხალხში თავის დაჭერა.—უთხრა მან მეუღლეს.

— საქმეც მაგაშია. მე ბოდიში მოვიხადე, და ის კი რაღაც უცნაურად... ერთი უბრალო სიტყვაც კი არ მითხრა. თუმცა დროც არა ჰქონდა სალაპარაკოდ.

მეორე დღეს ჩერვიაკოვმა ახალი ვიცემუნდირი ჩაიცვა, თავი გაიპარსა და განმარტების მისაცემად ბრიზჟალოვთან წავიდა... როდესაც გენერლის მისაღებ ოთახში შევიდა, იქ მან უამრავი მთხოვნელები ნახა, მათ შორის იყო თვით გენერალიც, რომელმაც უკვე დაიწყო თხოვნების მიღება. გამოჰკითხა რა რამდენიმე მთხოვნელს საქმის ვითარების შესახებ, გენერალმა ჩერვიაკოვსაც მიაპყრო თვალეები.

— თუ გახსოვთ თქვენო ბრწყინვალეებო.—დაიწყო მნემ მოხსენება,—გუშინ „არკადიაში“ მე დავამცხიკვე და... უნებურად მოგაშხეფეთ... მაპ...

— რა მნიშვნელობა აქვს... ღმერთმა იცის... თქვენ რა გნებავთ. მიმართა გენერალმა სხვა მთხოვნელს.

„ლაპარაკიც არ სურს.—გაიფიქრა გაფითრებულმა ჩერვიაკოვმა. მაშასადამე, გამწყურალია... არა, ამ საქმის ასე დატოვება შეუძლებელია... მე მას ავუსხნი საქმის ვითარებას“.

როდესაც გენერალმა დაამთავრა ლაპარაკი უკანასკნელ მთხოვნელთან და შინა აპარტამენტებისაკენ მიდიოდა, ჩერვიაკოვი აედევნა მას და წაიბურღლუნა:

— თქვენო ბრწყინვალეებო, თუ მე ვბედავ თქვენი ბრწყინვალეების შეწუხებას, შემოძლია ვითხრათ, მხოლოდ და მხოლოდ მონანიების გრძობა მალაპარაკებს. განგებ არ მიქნია, თითონ გეცოდინებათ.

გენერალმა სახე მოღრიჯა და ხელი ჩაიქნია.

— თქვენ უსაფუძვლოდ გეცინებათ, მოწყალეო ხელმწიფეო.—სთქვა ჩერვიაკოვმა, როცა კარების უკან იმალებოდა.

„რა არის აქ სასაცილო.—გაიფიქრა ჩერვიაკოვმა.—აქ დაცინვას ადგილი არა აქვს. გენერალია და მაინც ვერ გაუგია. რაკი ასეა, აღარ დავიწყებ ბოდიშის ხდას ამ ბაქიას წინაშე. ჯანდაბას მისი თავი. მივსწერ მას წერილს და მისვლით კი არ მივალ. ღმერთმანი, არ მივალ!“

ასე ფიქრობდა ჩერვიაკოვი, როდესაც სახლისაკენ ბრუნდებოდა. მან ვერ მისწერა გენერალს წერილი. ფიქრით ბევრს ფიქრობდა, მაგრამ ვერაფერი ვერ მოიგონა. იძულებული გახდა მეორე დღეს თითონ წასულიყო საქმის ასახსნელად.

— მე გუშინ ვიახელით თქვენი ბრწყინვალეების შესაწუხებლად,—წაიბურღლუნა მან, როდესაც გენერალმა მას მიაპყრო კითხვის გამომეტყველი თვალეები, —დაცინვის მიზნით, როგორც თქვენ ბრძანეთ, არ მიქნია. მე ბოდიშს ვიხდი მისთვის, რომ დამცხიკვების დროს მოგაშხეფეთ... დაცინვა კი მე არც მიფიქრია. დაცინვას როგორ გავბედავ? ჩვენ რომ დაცინვა ვიწყოთ, მაშინ პატივისცემაც პიროვნებისადმი... აღარ იქნება.

— მოცილდი აქაურობას,—დაიღრიალა უცებ გაღურჯებულმა და აცახცახებულმა გენერალმა.

—რა...ა?—ჰკითხა ჩურჩულთ ჩერვიაკოვმა, რომელიც შიშისაგან გაშეშდა.

— დაიკარგე...—გაიმეორა ფეხების ბრახუნით გენერალმა. ჩერვიაკოვს მშტეცელში რაღაც ჩაუწყდა.

ჩერვიაკოვი ისე წაბერბეტდა კარებისაკენ, რომ მასლა არაფერი ესმოდა და ველარაფერს ხედავდა, გავიდა ქუჩაზე და წაჩერებდა. წინ ისე მიდიოდა, რომ არც იცოდა სად მიდიოდა. ვიცემუნდირიც არ გაუხსნია, ისე დაწვა დივანზე და სული დალია.

თარგ.—ს. ვ-ელმა

მკლავაძე სახუნვილან

დონლუზაშვილ ვალიკოს, ყველა იცნობს ვინ არი, ხშირად დადის ვაჟკაცი: მიფრალი, სახე მცინარი: სტუდენტია სახუნტის—ვინ მფარველობს ნეტავი? აქ კაცი არ გაუშვა, ნაცემ-გაუტყუავი...

ამბობენ, რომ ვალიკო ძველი ხულიგანია, ბრძოლის შემდეგ ხელები ბევრჯერ გაუბანია, თათქარიძის სახე აქვს, დონკიხოტის ტანია. სტუდენტების საცემრად „ვაჟკაცს“ ყოფნის ჯანია.

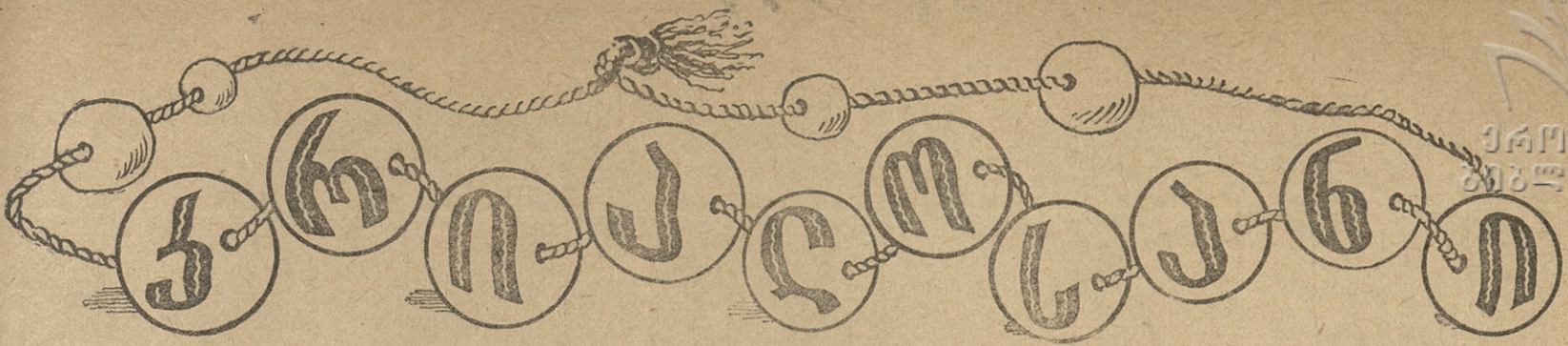
ამას წინათ სახუნტში, დაერია ქალებსა; ქუ ვეფხვივით ეტერა არქივის ძველ კარებსა; მაგიდები, ფანჯრები დაამტვრია, დაღეწა, კომენდანტი დამფთხალი, დაემალა, გაექცა...

ატყდა წივილ-კივილი, ვაი-ვუსი ძახილი; საბუთები დაიხა, იატაკზე დაყრილი.

შეისრულა ვაჟკაცმა, რაც, რომ მოიწადინა...

სტუდენტებს კვლავ ცხვირიდან ძმარი ბლომად აღინა.

ბარკორო

გურული ენაკვივებები.

1.

ერთი თავადის (ყ. თავდგირიძის) სასახლეში სტუქრათ მისულ თომას ალბომი მიაწოდეს. თომამ ალბომი გადაათვალიერა და ლექსიც ჩამწერლების გაკილვით ჩაწერა.

ალბომში თომასაგან

მოსამართლის მონაწილე ლექსსა ვიტყვი ერთსა უცებს, არზიყული ლექსი უთქვამთ ქაქუთიდან მოსულ ხუცებს. მოლოზნებრ უთქვამს ანნას—თინათინებრ ნაკეკლუცებს ამ გოჯასპირს რა აკვიცებს სამოცი წლის მონახუცებს! მაქსიმეს კი გვარის ფერთ სიტყვა უთქვამს მისეული სადილობის დროს მოსულა ოზურგეთით მორთეული, ის ჩვენს ალბომს ყურს არ უგდებს, ჭადს ეძებდა მოწმეული.

2.

ცნობილ ენაგესლიან ზურაბ ნაკაიძეს შეხვდა კულაშელი თავ. მიქელაძე და უთხრა:

— მადლობა დმერთს ზურაბ, ცოცხალი ყოფილხარ, მე კი გამოგიტირე, მითხრეს მოკვდაო, ძალიანი მეწყინა, ოატომ არ შემატყობინეს და არ მათირეს მეთქი.

— რომ მოგმკვდარიყავი, შენ ვინ გამოგაპარებდა—მე ანდერძი მაქვს დატოვებული, რომ მოვკვდე ჩემს ტირილზე ყველა გლახაკი დაპატრიქეთ და დააძლეთ მეთქი.

3.

ზურაბ ახოვანი—ტანადი კაცი იყო. ერთ შეკრებულებაში ერთმა ჩია ტანის მზობელმა ზურაბს ახედ-დახედა და თქვა,—ვეროპაში კაცის დაწვა შემოულიათო.

— მერე შენ რას გიხარია ბიძიავ, მე რომ დამწვან შენისთანა ათი არ მეყოფა შესაკეთებლადო.

4.

პავლე აკეთის მამასახლისი გახლდათ. კრილოვის რეაქციის დროს (1906 წ.) მის სამამასახლისოშიაც ვადაბუჯეს სახერხი ქარხანა, ქარხნის პატრონებმა ზარალი იჩივლეს. გამომძიებელმა პავლეს დაკითხა, თუ რა ძალის იყო ქარხნის მანქანაო.

— რა მოგახსენო ბატონო, მე ესებუა კი არ-ვარ, რა ვიცი რა ძალის იყო, ვეჭიდე თუ? ღრიალებდა, ტრიალებდა, ერთი ხულა რომ გამევიდოდა იმ ხელა ქორთუხს შუუგდებდენ და მინუთში დააფურთხაშებდა. შენ ნასტავლი ბრძანდები და შენ თვითონ იანგარიშე ახლა რა ძალის ყოფილაო.

5.

1903 წელია. ოზურგეთის მზრას განაგებს მათრახოსანი კაპიტანი ივ. ჯაფარიძე. ჯაფარიძემ დაიბარა პავლე მამასახლისი და დატუქსა:

— პავლე მამ.სახლისო, შენ უნდა გაგაციმბირო.

— რას მერჩი ბატონო, რა დაგიშავე?..

— შენს სამამასახლისოში პროპაგანდისტები შემოსულა და იმითომ.

— მაგი არ ინებო ბატონო, თვარა წინ შენ გამიძლობი, შენ უფრო შორს გაგაგზავნიან. შენ დალოცვილო, იმას რეიზა არ ფიქრობ, უწინ სად შემოვიდა იგი რაცხა პროპაგანდისტებია, შენს სავეზდისნაინიკოში, თუ ჩემს სამამასახლისოში? დაგეცო ბატონო შენი ვეხდა და დაცული იქნებოდა ჩემ სამამასახლისოკ. გუბერნატორმა გუბერნია ვერ დიცივა, ნამესტნიკმა სანამესტნიკო, ხელმწიფემ სხელმწიფო და რა დაბალი ლობე მე მნახეს არ ვიცი!

პიტნა

ცხელ-ცხელი ამბები

კულტურული ფოსიის გაშვება

ყვარლის ფოსტის გამგემ ალექსი ქასრაშვილმა მარტო ორი საათის განმავლობაში ვაუკაცურად შესძლო თორმეტი კოლმეურნესათვის უკან დაებრუნებინა გასაგზავნი ამანათები იმ მოტივით. რომ ამანათები არც კულტურულადაა შეკერილი და არც მისამართებია მათზე მხატვრულად ჩაკატკატებულიო.

სკვანჩი.

ქათმების მოგვილიყაცია

საგარეჯოს რაიონის ვოროშილოვის სახელობის კოლმეურნეობის თავრემი დუჩიძემ გუშინ შეკრიბა კოლმეურნეთა ქათმები და გაირეკა წინ 30 ჰექტარიან ყანაში დათესილ მზისუშირას დროხედ აუღებლობის გამო მთლად ჩამოცვნილი მარცვლის ასაკრეფად.

ხანჯალი.

მიღწევა

ფოთის სახერხი ქარხნის ბულალტერმა შეროზიამ სამსახურში გვიან გამოცხადების გამო ძალზე „შეამცირა“ ლანძღვა-გიება. უკანასკნელ ხანში გასალანძღვთა „დოიური ნორმა“ 15 მუშამდე დაიყვანა.

მახვილი.

გულკეთილი მძიმეობა

გომის (ხაშურის რაიონი) სავეტერინარო პუნქტის გამგე ნ. ბუჩუკური ავადმყოფთან საბლში მისვლისათვის ფენის ქირად თითო კილომეტრზე 100 მანეთზე მეტს არაფრის გულსათვის არ ღებულობს.

იმავე პუნქტის ბებია ქალი ნავროზაშვილი კი თითო ნემსის გაკეთებაში თითო ფუთ სიმინდის ფქვილს სჯერდება.

კოლოკი.

ანტირელიგიური კამპანია

გვერდძინეთის (ხაშურის რაიონი) სას. საბჭოს სავეტიო პუნქტის გამგე ვერა ფურცელაძემ, რომელიც მარტო კვირაობით ალღეს ხოლმე პუნქტს, განაცხადა, რომ მე თუ კვირაში ექვს დღეს ვისვენებ და მე-7 დღეს კი ვმუშაობ, ამას იპიტომ ჩავდივარ. რომ ანტირელიგიურ კამპანიას ვაწარმოებ, ვინაიდან სახარებაში სწერია, რომ კვირაში ექვსი დღე იმუშავე, და მეშვიდე დღე კი დაისვენეო.

ურწმუნო თომა.

უშალური

ხულოს რაიონის რიყეთის სასოფლო კოოპერატივის ნოქარი ანანიძე გაჯაგრებული ვბდღენა კოლმეურნე ალული ბოლქვაძეს და ტანსაცმელი შემოახნია: „რავა გაბედე, რომ 13 მანეთიანი ფუნსაცმელი 40 მანეთად მოგყიდე და მადლობაც კი არ მითხარიო“!

სპირიდონი.

„საქმის“ კაცი

მარტყოფი (თბილისის რაიონი) სავეტერინარო პუნქტის ექიმმა ა. ჯეირანაშვილმა გადასწვივითა ვეტპუნქტიდან ფეხი არ მოიცივალს, სანამ კინდან არ ჩამოშვარდებდა გაკრალეზული „ზის“ ასერთის ან „ემ“ ერთის სისტემის მსუბუქი ავტომანქანა ამ გადაწვივტილებას ჯეირანაშვილი ჯერჯერობით პირნათლად ასრულებს.

ნიკიფორე.

დაჯარალეზული

ქვემო მაჩხანის (სიღნაღის რაიონი) ამბ. დიმიტროვის სახელობის კოლმ. თავრე გ. მენთეშაშვილს იმედი გაუცრუვდა და კოლმეურნეობის ხარჯზე გასუქებულ 4 მოხვევში, (რომლებიც გაყიდა) 1800 მანეთზე მეტი ვერ „გააჭადა“.

კოლმეურნე.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

უაზისგური „უაკული არჩევნები“.

პ/მგ. რედაქტორი ი. ბ. ნომსარიძე. კოლეგიის წევრები: ს. ბაჩიანილაძე, ი. ვაკელი, ირ. აბაშიძე, ღ. ბელაშვილი.
 რედაქციის მისამართი: ჯორჯიაშილის ქ. № 5, ტელეფონის № 3-74-67. „კომუნისტის“ სტამბა კამოს ქ. № 68.
 გადაეცა წარმოებას 3/XII ხელმოწერილია დასაბუქლათ 15/XII 38 წ. შეკვეთის № 1168 მთავლიტის რწმუნებული 3777 ტირაჟი 15000